

Uit geschriften over de geschiedenis van de orde van de predikbroeders*

Dominicus was een man
van zulk een eerbare levenswandel
en hij werd gedreven door zo'n vurige ijver voor God
dat men hem zonder enige twijfel
een waarachtig vat van deugd en genade mag noemen.
Hij bezat een grote gelijkmoedigheid
die slechts verstoord raakte,
wanneer hij ontroerd werd
door gevoelens van ontferming en barmhartigheid.
Zoals blijdschap van hart
ook het gelaat blij maakt,
zo getuigden zijn welwillend uiterlijk en vriendelijk gelaat
van innerlijke rust en vrede.
Waar Dominicus ook was,
overall toonde hij zich in woord en daad
een man van het evangelie.
Overdag was niemand
beminnelijker en opgewekter
in de omgang met broeders en metgezellen,
's nachts
niemand meer volhardend in waken en bidden.

Behalve met God, in het gebed,
en over God,
sprak hij weinig;
hij raadde dit ook zijn broeders aan.
Hij had de gewoonte God bovenal te smeken
hem een waarachtige liefde te schenken
om zich te wijden aan het heil van de mensen.
Want hij meende pas werkelijk
een lidmaat van Christus te zijn,
wanneer hij zich met alle kracht zou inspannen
om de zielen van de mensen te winnen.
Daarin nam hij de Heer Jezus Christus,
ons aller Verlosser, ten voorbeeld,
die zich geheel voor ons heil heeft geofferd.
Voor dit werk
stichtte hij de orde der predikbroeders
zoals de Voorzienigheid het had voorbeschikt.

* **Libellus de pricipiis O.P.** : Acta canonisationibus S. Dominici: onumenta O.P.,
Hist. 16, Rome, 1935, blz 30 vv; 146-147. In Gtb jr II dl 6 blz 232 ev